

**BERNARD
MINIER**

SESTRY

Ljndeni

Od autora bestsellerov
Mráz, Kruh, Tma a Noc

Sestry

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Bernard Minier
Sestry – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

BERNARD MINIER

SESTRY

BERNARD MINIER

SESTRY

Ljndeni

Mojim detom

*V dvadsiatich rokoch sme verili v tento svet,
ktorý bol len našou budúcnosťou.*

Pierre MICHON

*V nejakej časti svojej osobnosti všetci nosia
viditeľné stigmy tej fyziologickej fatálnosti,
akou je vražda... Nie je to vôbec úchylka mo-
jej mysle, nemôžem však urobiť ani krok, aby
som nenarazil na vraždu, hoci ju nevidím
tlieť pod mihalnicami, ani necítim záhadný
kontakt rúk, ktoré sa natahujú ku mne...*

Octave MIRBEAU,
Záhrada múk

ÚVOD (1988)

Sestry

Pred nimi sa rozprestieral obrovský, nekonečný les...

Bolo pol jedenástej, vlažný júnový večer, čo sa nechcel ponoriť do noci. Hoci tá už zvífázila, ale ešte nie celkom. Celkom nie. Čoraz väčšmi sa stmievalo; no ešte sa v polotieni dala rozlíšiť jemná mozaika lístia – ako vyblednutý farebný koberec, biele, nehmotné škvvrnky maličkých kvetov rozosiatych v tráve ako popkorny, ich bledé ruky a nejasne sa črtajúce svetlé šaty, vlajúce ako fantómy. Pod stromami bola úplná tma a nedalo sa nič vidieť. Pozreli sa na seba, usmiali sa, no ich hladné a zapálené dievčenské srdcia bili prirýchlo a prisilno. Prechádzali medzi kmeňmi dubov a gaštanov, zišli po miernom svahu k údoliu s papradami. Držali sa za ruky. Nezavial ani najmenší vánok, ani lístie nezašumelo, medzi stromami vládla dokonalá tíšina. Les pôsobil mŕtvo. Kdesi na vzdialenej čistine zaštekala na dvore gazdovstva pes, potom prešla po ceste motorka, stratila sa za zákrutou a zanechala dym z výfuku. Jedna mala pätnásť a druhá šestnásť – no vyzerali ako dvojčatá. Rovnaké vlasy farby mokrého sena, rovnaká úzka tvár s velikánskymi očami, rovnaká vyháknutá postava... Nepochybne boli pekné; dokonca krásne – svojím spôsobom, až *bizarným*. Áno, *bizarným*. V ich pohľade aj v hlase bolo čosi nepríjemné. Preletel netopier a dotkol sa vlasov tej, ktorá sa volala Alice. Ticho zjojkla.

BERNARD MINIER

– Psst! – ozvala sa staršia sestra Ambre.

– Nič som nepovedala!

– Skríkla si.

– Neskríkla!

– Ba, skríkla! Bojíš sa?

– Nie!

– Klameš! Určite sa bojíš, sestrička!

– Povedala som ti, že nie! – bránila sa mladšia ešte takmer detským hláskom, no pokúšala sa hovoriť dôrazne. – Len som sa prekvapila.

– A veru by si sa mala báť, – vyhlásila Ambre. – Tento les je nebezpečný, všetky lesy sú také.

– Tak čo tu robíme? – Alice sa provokačne poobzerala.

– Nechceš ho vidieť?

– Pravdaže chcem. Naozaj si myslíš, že príde?

– Sľúbil to, – vážne odvetila Ambre.

– Muži niečo sľúbia a potom na to zabudnú.

Ambre sa zarazila.

– Čo ty môžeš vedieť o mužoch?

– Viem toho dosť.

– Pozrime sa!

– Viem, že ocko spáva so svojou asistentkou.

– To som ti povedala ja!

– Viem, že Thomas sa masturbuje.

– Thomas nie je muž, iba chlapec!

– Má osemnásť!

– A čo ďalej?

Takto kráčali v lesnom tichu a dohadovali sa, ako to robievali už tak dlho od detstva, kam až siahali ich spomienky. V dennom

SESTRY

svetle by boli lepšie vynikli ich odlišnosti: vypuklé Alicino čelo, vzdorovitý výzor a črty, čo sa práve uvoľňovali z detského obalu, na druhej strane Ambrina očarujúca krása, jej už ženské telo, ktoré sa rozvíjalo a priťahovalo pohľady, jasnejšie a výraznejšie črty.

– Prečo by mal prísť? – spýtala sa mladšia sestra. – Preňho sme len dve hlúpe husi.

– Mýliš sa, – urazene odvetila Ambre, keď prechádzali popri starom vyvalenom dube, ležiacom medzi zemolezom.

Jeho korene plné čiernej zeme sa týčili ku hviezdám ako zdvihnuté prsty. Mohutný strom, nad ktorým zvíťazil ten slabší – vietor alebo parazit. Vždy to tak býva: silných nakoniec vždy premôžu slabí.

– Preňho sme niečo iné, – vyhlásila.

Chcelo sa jej dodať: *aspoň ja, pravdaže, ty si len dieťa*, no ovládla sa.

– Aha? A čo sme teda? – Alice zo zvedavosti zvýšila hlas.

– Dve veľmi inteligentné dievčatá, najinteligentnejšie, aké kedy stretol.

– A to je všetko?

– To veru nie...

– A čo iné sme? – s očakávaním sa spýtala Alice.

Ambre zastala, obrátila sa k sestre, oči jej žiarili, zrenice mala rozšírené.

– Pozri sa na mňa, sestrička.

Alice si ju prezrela.

– Pozerám sa, – povedala. – A prestaň ma volať sestrička: som len o rok mladšia.

BERNARD MINIER

- Čo vidíš?
- Šestnásťročnú tinedžerku v čudných bielych šatách, – odsekla.
- Hovorím ti, pozri sa na mňa.
- Pozerám sa.
- Nie, figu vidíš!
- Ambre si rozopla gombík na šatách.
- Kozy, – odvetila Alice už pomalšie.
- Áno.
- Ženské telo...
- Bombové dievča.
- Áno. A čo ešte?
- Neviem...
- Uvažuj!
- Neviem!
- Čo sme my preňho? – Ambre ukázala na knihu, ktorú držala v pravej ruke.
- Obdivovateľky, – ihneď odpovedala Alice a v jej hlase bolo cítiť vzrušenie.
- Presne tak, *obdivovateľky*. A to on zbožňuje. Najmä ak majú prsia a šušku.
- Vykročili a pod nohami im zapraskal suchý konár.
- Nie sme preňho primladé? – spýtala sa Alice. – Veď má tridsať rokov.
- Práve o to ide.
- Ako sa predierali krovím, pomedzi lístie sa vynoril tieň holubníka, ktorý stál uprostred čistinky. Mesiac osvetľoval jeho okrúhle škridlice a bledý kameň, vyzeral ako strážna veža.

SESTRY

– Dve veľmi pekné dievčatá samy v noci s ním. A ktoré ho obdivujú, zbožňujú. Tak to vidí. A preto príde.

– Cíti sa silný, krásny, inteligentný, cool, – pridala sa Alice.

Ambre odhrnula posledné lístie a pred nimi sa ukázal holubník.

– Áno. No my sme inteligentnejšie ako on, však, sestrička?

Pozoroval ich spoza kríkov. Skrytý. Chodili hore-dolu, zner-vózneli. Začali sa dohadovať. Čoskoro sa urazia a odídu. Končekom jazyka si prešiel po perách a potom po dierke v stoličke vpravo hore, čo sa ozvala v noci, keď ležal v posteli. Uškrnul sa. *Kaz...* No pri pohľade na dve dievčence vystrojené ako na prvé prijímanie sa musel usmiať. Odohnal nočné motýle poletujúce okolo neho a vstal.

– Ambre, poďme preč. Nepríde. Sme tu samy... v tomto lese.

Keď to Alice povedala nahlas, ešte väčšmi sa znepokojila. Také čosi bolo lepšie nevysloviť. A radšej na to nemyslieť.

– Ty sa bojíš, – povedala Ambre.

– Áno, bojím. A čo ďalej?

– Žiadalo sa jej povedať sestre aj ďalšie, zatiaľ nevyslovené obavy: čo ak sa v lese skrýva aj niekto iný? Čo ak naozaj zabudol prísť? Čo ak sa tam potulujú nebezpečné zvieratá? Vedela, že v tomto lese patrili medzi najväčšie zvieratá diviaky, líšky a veвериčky. V kroví mohli byť aj nejaké krahulce, žlny a zrejme aj sova myšiarka. Tá práve silno zahúkala – bol to samec a slávnostne sa ohlasoval, možno bol aj v holubníku. Odpovedali mu tri tóny menšej sovy lesnej, ktorá sa mu akoby vysmievala z jeho sovej vážnosti.

BERNARD MINIER

V lese bolo veľa rozličných jazierok, potokov a rybníkov a vo vlahnej júnovej noci sa zovšadiaľ ozývalo krkkanie žiab a rosničiek.

– Naozaj si si myslela, že príde? – pokračovala Alice.

– Príde.

No už aj v hlase staršej sestry bolo cítiť nedočkavosť a istú pochybnosť. Mladšej to neuniklo.

– Ešte päť minút, a vraciam sa, – vyhlásila.

– Ako chceš.

– A ty s ním zostaneš sama.

Na to už nezaznela odpoveď.

Odrazu to v blízkom kroví silno zašumelo, akoby zašúfal vietor, ale nebol to vietor, a obidve sa zachveli. Obrátili sa za zvukom.

Z kríkov sa vynorila jeho postava. Odhrnul ešte posledný konár a pomaly kráčal k nim v bielom ľanovom obleku, nie práve najvhodnejšom na predieranie sa krovím.

– Sledoval si nás? – spýtala sa Ambre.

– Pozoroval som vás... Prišli ste... To je dobre.

Prezrel si ich jednu po druhej.

– To nie sú šaty ako na prvé prijímanie, – usmial sa.

– Našli sme len také, čo sa k tomu najviac približujú, – odvetila Alice.

– Ste nádherné, – ocenil ich. – Naozaj som dojatý, že ste prišli a že ste tomu venovali takú... pozornosť.

Každej podal ruku.

– Sme tvoje najväčšie obdivovateľky, – povedala úprimne Ambre, ukázala mu knihu a stisla mu teplú ruku.

– Tvoje najväčšie obdivovateľky, – presvedčivo zopakovala Alice a stisla mu druhú ruku.

SESTRY

Boli naozaj úprimné. V dvanástich rokoch začali čítať romány pre dospelých plné neznesiteľného násilia, nevídaných šokujúcich scén, vraždenia a zohavenia. Páčilo sa im, že vinníci sa z toho často dostali a obeť nikdy neboli úplne nevinné. V tých románoch panovala predovšetkým dekadentná atmosféra a všetky postavy boli ovládané morbídnyimi chůtkami, pochmúrnyimi pohnůtkami a veľmi kreatívnyimi perverznošťami. A, pravdaže, bol tam aj sex.

– Viem, – povedal.

V tej chvíli pôsobil dojata, oči sa mu pod dlhými čiernyimi mihalnicami zahmlili. V tvári nebol nijako zvlášť pekný, no mal pravidelné črty, ktoré takmer stále vyjadrovali nenásytnosť, čo mohol niekto pokladať za zvodné.

Z ničoho nič sa zdvihol vietor a vysoko v korunách stromov to zašumelo. Obidve sa striasli a on sa ešte viac usmial.

– Slečny sa boja lesných tieňov, – poznamenal.

Bol to citát z Ingmara Bergmana – *Prameň panny*. Pokýval hlavou, tváril sa, že sa obzerá, a zamračil sa.

– Je to také tiché a osamotené miesto.

– Prečo by sme sa báli? – odvrkla Ambre. – Sme predsa s tebou.

– To je pravda, – odvetil.

– A ty si s nami, – pokračovala. – Čo robíš tak neskoro v lese s dvomi šestnástročnými dievčatami?

– Pätnásť, – spresnila Alice akýmsi žalujúcim tónom.

– Nič zlé, či nie? – zaironizoval.

Znovu si ich prezeral.

Tentoraz sa zamračil a nevyzeral ako filmový hrdina. Zjavne uvažoval, či tam nebude nejaká pasca. Skúmal okolie.

BERNARD MINIER

– Niekto vás sledoval?

– Nie, nikto.

– Ste si tým isté?

Ambre sa naňho len usmiala.

– Pozri sa na seba, – začala si ho zrazu doberať. – Muž, ktorý vo svojich knihách opisuje najkrutejšie zločiny, slávny autor krvavých scén, sa bojí dvoch dievčat.

– Nebojím sa, – odvetil zdvorilo.

– No si znepokojený.

– Nie znepokojený, len opatrný.

– Všetci vyjadrujeme svoje emócie rozličnými slovami, no sú to len emócie. Ako si dokázal napísať také strašné, také fascinujúce knihy? – povedala staršia sestra a zahľadela sa mu do očí. – Napísať tak nádherne... *jedovaté* stránky. A vyzeráš tak... *normálne*.

Jeho hlas teraz potemnel ako les. Jeho obyvatelia akoby vycítili panujúce napätie, lebo všetky sovy si odrazu začali odpovedať z jedného stromu na druhý; medzi stromami preskočil jeleň, no možno to bola len veвериčka; krovie sa rozhýbalo – akoby sa náhle celý les zobudil a zvieratá sa pripravovali na nočnú symfóniu, podobne ako sa pred koncertom ladia nástroje v orchestri.

– Nikdy si nepomyslel na to, aby si svoje nápady uviedol do praxe? – spýtala sa Ambre.

– Čože?

– Nuž všetky tie vraždy, mučenie, znásilnenia...

Ohromene sa na ňu pozeral.

– To je len žart, však?

Skúmal jej výraz. Ale nebol to žart.

SESTRY

– Ty si nevieš vôbec predstaviť, ako tvoje knihy na nás pôsobia, – dodala.

Pozoroval ju. Ambre sa k nemu ešte viac priblížila.

– Sme tvoje najväčšie obdivovateľky, nezabúdaj na to, – šepkala a na uchu pocítil jej teplý dych. – Môžeš od nás chcieť *všetko*.

Ten tón a dych na šiji ho vydráždili, zježili sa mu všetky chlpy. Odstúpila a s uspokojením skonštatovala, ako mu potemnel pohľad, takú černosť už videla v mnohých iných pohľadoch. Páčilo sa jej vyvolávať ju. Vytušila jeho vnútorné rozrušenie. Zmanipulovať mužov bolo také ľahké. Až takmer nudné. Nebola na to potrebná ani krása, ani veľká inteligencia. Stačilo len dať im to, čo chceli – ale nie priveľmi rýchlo.

Ani priveľmi často.

– Tak teda? – ozvala sa.

Aj v tej tme videla, ako v tvári očervenel. Premeral si ich. Naširoko sa usmieval, z očí mu sálala dychtivosť a krutosť.

– Ste zlé dievčatá, – povedal.